

Arrest

nr. 174 379 van 8 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016 tot nietigverklaring van een visum en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE, die *loco* advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 30 augustus 2016 geïnterpelleerd door de Grensinspectie op de luchthaven van Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 30 augustus 2016 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw S. B., C. S.

☐ De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

X Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

☐ De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____
werd

☐ uw visumaanvraag onderzocht

X uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 04.08.2016.

☐ het visum is geweigerd X het visum is nietig verklaard ☐ het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. ☐ er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kent geen enkele bezienswaardigheid of toeristische trekpleister in België welk haar voorgenomen toeristisch verblijf kan staven. Ze verklaart in België vrienden te hebben maar is niet in het bezit van uitnodigingen.

Tijdens haar voorgenomen verblijf van 17 dagen (terugkeerticket dd. 15.09.2016) verklaart ze in het “Bon Séjour” hotel te verblijven maar is niet in het bezit van een reservatie en heeft geen telefoonnummer van het hotel. Uit de gegevens van “VisaNet” blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag een reservering had voorgelegd van het “Beau Site” hotel te Brussel van 01/08/16 tot 29/08/16. Zodoende heeft betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten voorlegt dan degene bij aankomst aan de Belgische buitengrens.

3. ☐ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

4. ☐ u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, a), IV en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

5. ☐ u staat in het Schengen Informatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door [naam lidstaat] (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

6. ☐ u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 21, van Verordening (EG) nr. 2016/399 (Schengengrenscore), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

7. ☐ er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten (artikel 32, 1, a), VII) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

8. ☐ de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

9. ☐ uw voornemen om het grondgebied van de Lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

10. ☐ er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35, 6, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

11. ☐ de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht¹ (artikel 34, 3 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

De betrokkene kan tegen dit besluit tot terugdrijving in beroep gaan overeenkomstig de nationale wetgeving. Een afschrift van dit formulier wordt de betrokkene ter hand gesteld.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 is onderhavige beslissing tot terugdrijving vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep moet worden ingediend, bij verzoekschrift, binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en de in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

1.3. Eveneens op 30 augustus 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoekster werd hiervan op 30 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

mevrouw :

naam S. B. voornaam C. S.

geboren op 10.06.1989 te N. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer (...)

afgegeven te Y. op : 30.11.2015

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Y.

geldig van 04.08.2016 tot 18.09.2016 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Casablanca met AT838, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°) Reden van de beslissing:

☐ (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing:

☐ (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing:

☐ (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing:

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kent geen enkele bezienswaardigheid of toeristische trekpleister in België welk haar voorgenomen toeristische verblijf kan staven. Ze verklaart in België vrienden te hebben maar is niet in het bezit van uitnodigingen.

Tijdens haar voorgenomen verblijf van 17 dagen (terugkeerticket dd. 15.09.2016) verklaart ze in het "Bon Séjour" hotel te verblijven maar is niet in het bezit van een reservatie en heeft geen telefoonnummer van het hotel. Uit de gegevens van "VisaNet" blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag een reservering had voorgelegd van het "Beau Site" hotel te Brussel van 01/08/16 tot 29/08/16. Zodoende heeft betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten voorlegt dan degene bij aankomst aan de Belgische buitengrens.

☐ (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

☐ (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

☐ in het SIS, reden van de beslissing:

☐ in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

☐ (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) *Reden van de beslissing:*

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het uiterst dringende karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het

staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 34.1 en 4 van Verordening EG 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen die blijken uit haar dossier. Door enkel te verwijzen naar het gegeven dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, zou verwerende partij artikel 34.1 en 4 van de visumcode schenden. Zij stelt dat zij haar reservatie bij een hotel geactualiseerd heeft van 30 augustus 2016 tot en met 15 september 2016. Nergens uit de bestreden beslissing zou blijken dat de voorwaarden voor het ontvangen van een visum niet vervuld zouden zijn geweest of dat er sprake was van fraude. Verzoekster zou hebben uitgelegd dat zij de reservatie niet had afgeprint, teneinde aan te tonen dat zij de data van de reservering had veranderd en teneinde de naam van het hotel aan te tonen. Zij zou bovendien worden opgehaald door een zekere mijnheer D. die haar bij haar toeristische uitstapjes zou hebben begeleid.

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...).”

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 34.1 van de Visumcode. In deze bepaling wordt het volgende gesteld:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de

bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor naar aanleiding van de interpellatie door de grensinspectie op 30 augustus 2016 verklaarde naar België te komen voor toerisme en dat zij verschillende vrienden heeft in Brussel, Charleroi en Namen. Het is de eerste keer dat verzoekster een Schengenland bezoekt.

Verwerende partij stelt evenwel vast dat verzoekster op geen enkel moment haar reisdoel kan staven: zij is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlasteneming om haar verblijf te verklaren aan de immigratiediensten, zij is evenmin in het bezit van een reisprogramma, stadsplannen, reisgidsen of dergelijke om haar bezoek als toerist aan te tonen, zij kan evenmin bezienswaardigheden opnoemen waaruit blijkt dat zij informatie uit België heeft opgezocht. Verwerende partij besluit dat uit alle elementen blijkt dat zij haar reis niet heeft voorbereid.

Waar verzoekster aangeeft dat zij enerzijds geen bewijs van haar reservering heeft afgedrukt om aan te tonen dat zij de datum van reservering gewijzigd heeft en ook om de naam te onthouden omdat zij anderzijds wist dat haar kennis, dhr. D., haar ging vergezellen op haar toeristisch parcours en deze uitleg volstaat om te rechtvaardigen dat zij de naam van het hotel "*Beau Site*" in haar verwarring verwisselde met "*Bon Séjour*" wordt opgemerkt dat verzoekster met haar betoog de motivering, met name het gebrek aan documenten waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt, niet weerlegt. Van iemand die een land als toerist gaat bezoeken mag verwacht worden dat deze blijk geeft van een minimale basiskennis omtrent de toeristische bezienswaardigheden die hij of zij wenst te bezoeken. Verzoekster bleek echter geen enkele bezienswaardigheid te kunnen opnoemen waaruit de verwerende partij mocht concluderen dat zij geen informatie over België had opgezocht en haar reis bijgevolg niet had voorbereid.

Verzoekster betwist deze motieven geenszins en beperkt zich te betogen dat zij haar reservatie bij een hotel geactualiseerd heeft van 30 augustus 2016 tot en met 15 september 2016. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt niet dat verzoekster dergelijke verklaringen (over een actualisering van de reservatie) heeft afgelegd. Verzoekster beperkt zich dienaangaande bovendien tot een loutere bewering, daar zij niet het minste bewijsstuk van die actualisering toevoegt aan haar verzoekschrift.

Ook het gegeven dat verzoekster thans een schrijven van ene mijnheer D. voegt bij haar verzoekschrift, waarin die aangeeft dat hij haar zou rondleiden, doet geen afbreuk aan het motief dat zij verklaarde voor toerisme naar België te komen, doch over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) beschikte en geen enkele bezienswaardigheid of toeristische trekpleister in België kende welk haar voorgenomen toeristische verblijf kan staven. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar verhoor in België vrienden te hebben, maar zij was niet in het bezit van uitnodigingen.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of op onzorgvuldige wijze is genomen.

De Raad wijst voorts op artikel 30 van de Visumcode waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat verzoekster desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren. Het bezit van een visum ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen, *quod non in casu*.

Op grond van de gedane vaststellingen ter gelegenheid van de interpellatie van de grenscontrole, kon rechtsgeldig worden besloten dat verzoekster de toeristische doelstelling in België niet kon aantonen door het gebrek aan documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 3, eerste lid 3°, van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. VAN ISACKER